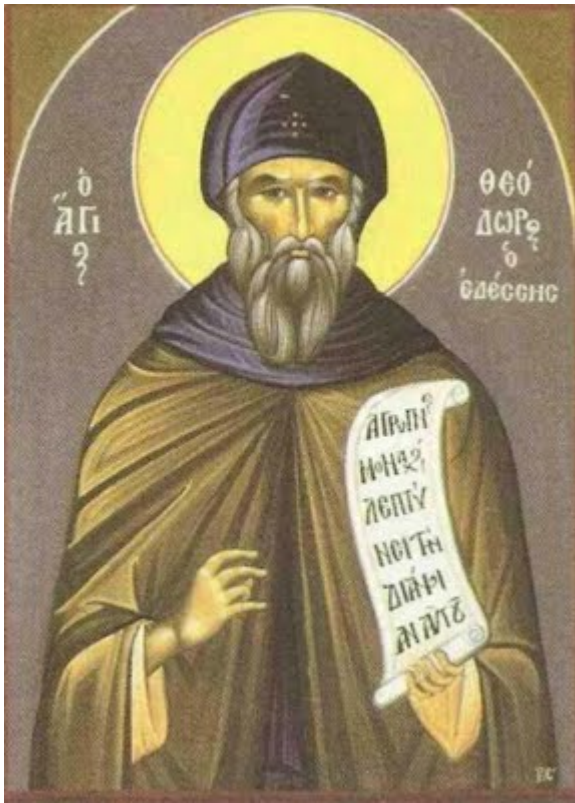

Θεόδωρος Εδέσσης, Όσιος: “100 ψυχωφελή Τελευταίο

[Πατέρες - Γέροντες / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

91. Σωστά είπαν οι Πατέρες και δεν παίρνει

αντίρρηση, ότι δεν βρίσκει ο άνθρωπος ανάπαυση διαφορετικά, αν δεν βάλει βαθιά μέσα του ένα τέτοιο λογισμό, ότι μόνο αυτός και ο Θεός είναι στον κόσμο, χωρίς να περιπλανιέται σ' οτιδήποτε ο νους του, αλλά Εκείνον μόνο να ποθεί, σ' Εκείνον μόνο να είναι προσκολλημένος. Αυτός θα βρει την πραγματική ανάπαυση και ελευθερία από την τυραννία των παθών. Γιατί λέει η Γραφή: «ενώθηκε μ' εσένα η ψυχή μου και σ' ακολουθεί· με κράτησε στερεά το δεξί Σου χέρι».

92. Η φιλαυτία, η φιληδονία και η φιλοδοξία διώχνουν από την ψυχή τη μνήμη του Θεού. Η φιλαυτία γεννά αφάνταστα κακά, κι όταν λείπει η μνήμη του Θεού, τότε σηκώνεται μέσα μας η ταραχή των παθών.

93. Εκείνος που έβγαλε με τη ρίζα από την καρδιά του τη φιλαυτία, εύκολα θα νικήσει και τα λοιπά πάθη με την βοήθεια του Κυρίου. Γιατί από τη φιλαυτία γεννιούνται και η οργή και η λύπη και η μνησικακία και η φιληδονία και η θρασύτητα· επειδή εκείνος που νικήθηκε από τη φιλαυτία, είναι αιχμάλωτος και των λοιπών παθών. Φιλαυτία είναι η εμπαθής διάθεση και φιλία προς το σώμα και η εκπλήρωση των σαρκικών θελημάτων.

94. Ό,τι αγαπά κανείς, με αυτό επιθυμεί να βρίσκεται αχώριστα και αδιάλειπτα και αποστρέφεται όλα όσα τον εμποδίζουν από την συνομιλία και συναναστροφή με αυτό. Είναι λοιπόν φανερό, ότι εκείνος που αγαπά το Θεό, επιθυμεί με πόθο να βρίσκεται συνέχεια και να συναναστρέφεται μαζί Του. Αυτό έρχεται σ' εμάς με την καθαρή προσευχή. Γι' αυτήν την προσευχή ας φροντίσουμε με όλη μας τη δύναμη. Γιατί αυτή από τη φύση της μας κάνει οικείους και φίλους με τον Κύριο. Τέτοιος ήταν εκείνος που έλεγε: «Θεέ μου, Θεέ μου, σ' Εσένα προσεύχομαι από πολύ πρωί· σ' έχει διψάσει η ψυχή μου». Προσεύχεται από πολύ πρωί στο Θεό εκείνος που απομάκρυνε το νου του από κάθε κακία και είναι πληγωμένος αγιάτρευτά από τον θείο έρωτα.

95. Έχουμε μάθει ότι από την εγκράτεια και την ταπείνωση γεννιέται η απάθεια, κι από την πίστη, η πνευματική γνώση. Από αυτά προχωρεί η ψυχή στη διάκριση και την αγάπη. Αφού οικειοποιηθεί τη θεία αγάπη, ανεβαίνει προς το ύψος της με τα φτερά της καθαρής προσευχής ακατάπαυστα, μέχρις ότου φτάσει στην πλήρη γνώση του Υιού του Θεού και γίνει τέλειος άνδρας με την πλήρη τελειότητα που είχε ο Χριστός, όπως λέει ο Απόστολος.

96. Με την πρακτική αρετή υποδουλώνεται η επιθυμία και χαλιναγωγείται ο θυμός. Με την πνευματική γνώση και τη θεωρία, ο νους παίρνει φτερά, και αφού σηκωθεί ψηλά από τα υλικά, αναχωρεί προς το Θεό και αποκτά την αληθινή μακαριότητα.

97. Ο πρώτος αγώνας μας είναι να ελαττώσουμε τα πάθη και να τα νικήσουμε κατά κράτος. Δεύτερος αγώνας είναι η απόκτηση των αρετών και να μην αφήσουμε άδεια και άπρακτη την ψυχή μας. Τρίτο αγώνισμα του πνευματικού δρόμου είναι να φυλάγομε άγρυπνα τους καρπούς των αρετών και των κόπων μας. Γιατί έχουμε προσταγή, όχι μόνο να εργαζόμαστε με κόπο, αλλά και να φυλάγομε άγρυπνα.

98. «Να έχετε πάντα ζωσμένη τη μέση σας, και τα λυχνάρια σας αναμμένα», λέει ο Κύριος. Ζώνη καλή της μέσης με την οποία μπορούμε να γίνουμε ελαφροί και ευκίνητοι, είναι η εγκράτεια ενωμένη με ταπείνωση καρδιάς. Εγκράτεια εννοώ την αποχή από όλα τα πάθη. Φλόγα του πνευματικού λυχναριού είναι η καθαρή

προσευχή και η τέλεια αγάπη. Εκείνοι λοιπόν που ετοίμασαν τον εαυτό τους με αυτόν τον τρόπο, είναι πράγματι όμοιοι με ανθρώπους που περιμένουν τον Κύριό τους, οι οποίοι όταν έρθει και χτυπήσει την πόρτα, αμέσως θα ανοίξουν και θα μπει μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα και θα κατοικήσουν σ' αυτόν μακάριοι οι δούλοι, τους οποίους όταν έρθει ο Κύριος θα τους βρει να είναι έτοιμοι.

99. Πρέπει ο μοναχός, ως υιός να αγαπά το Θεό με όλη την καρδιά και με όλη τη διάνοια· ως δούλος να ευλαβείται και να υπακούει σ' Αυτόν και με φόβο και τρόμο να εκτελεί τις εντολές Του. Πρέπει να είναι θερμός κατά το πνεύμα, ντυμένος με την πανοπλία του Αγίου Πνεύματος, να ζητεί την απόλαυση της αιώνιας ζωής και να εκτελεί όλα τα διαταγμένα χωρίς να παραλείπει τίποτα, να έχει νήψη και να φυλάγει την καρδιά του από πονηρούς λογισμούς, να έχει ακατάπαυστα τη θεία μελέτη με αγαθές σκέψεις, να εξετάζει κάθε ημέρα τον εαυτό του για τους κακούς λογισμούς και πράξεις και να διορθώνει ό,τι σφάλμα έκανε. Να μην υπερηφανεύεται όμως για όσα κατορθώνει, αλλά να λέει ότι είναι άχρηστος δούλος και ότι απέχει πολύ από το να εκπληρώσει εκείνα που οφείλει, και να ευχαριστεί τον Άγιο Θεό και σ' Αυτόν να αποδίδει τη χάρη των κατορθωμάτων της αρετής. Να μην κάνει τίποτε από κενοδοξία ή για να αρέσει στους ανθρώπους, αλλά να ασκεί την αρετή κρυφά και μόνο τον έπαινο από το Θεό να ζητά. Προπάντων και πάνω απ' όλα, να έχει περιχαρακωμένη την ψυχή του με ορθόδοξη πίστη, σύμφωνα με τα θεία δόγματα της Εκκλησίας που διατύπωσαν οι θεοκήρυκες Απόστολοι και οι άγιοι Πατέρες. Εκείνοι που ζούν έτσι, θα έχουν πολλή ανταπόδοση, ζωή ατελεύτητη, διαμονή ακατάλυτη κοντά στον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και τρισυπόστατη Θεότητα.

100. «Τέλος του λόγου μας —είπε ο Εκκλησιαστής— να ακούς το παν· να φοβάσαι το Θεό, να τηρείς τις εντολές Του· αυτό είναι όλος ο άνθρωπος». Εγώ, λέει, σου δείχνω συνοπτικό και σύντομο δρόμο σωτηρίας: να φοβάσαι το Θεό και να τηρείς τις εντολές Του. Όχι να έχεις τον προκαταρκτικό φόβο για την κόλαση, αλλά τον τέλειο, εκείνον που φέρνει στην τελειότητα, τον οποίο οφείλομε να έχουμε για την στοργική αγάπη Εκείνου που τον διέταξε. Γιατί αν δεν κάνομε αμαρτίες για το φόβο της κολάσεως, είναι φανερό ότι αν δεν υπήρχε η τιμωρία, θα αμαρτάναμε, αφού η προαίρεσή μας κλίνει προς την αμαρτία. Αν όμως απέχομε από τα κακά επειδή τα μισήσαμε και όχι για την απειλή της κολάσεως, τότε εργαζόμαστε τις αρετές από αγάπη προς τον Κύριο, φοβούμενοι μην τυχόν παρασυρθούμε στο κακό. Όταν φοβόμαστε μην τυχόν παραβλέψομε καμία εντολή, αυτός ο φόβος είναι αγνός, που γίνεται μόνο για το καλό, και καθαρίζει τις ψυχές μας και ισοδυναμεί με την τέλεια αγάπη. Εκείνος που έχει αυτόν τον φόβο και τηρεί τις εντολές, αυτός είναι «όλος ο άνθρωπος», δηλαδή ο τέλειος, που δεν του λείπει τίποτε. Γνωρίζοντας λοιπόν αυτά, ας φοβηθούμε το Θεό και ας φυλάξομε τις εντολές Του

για να είμαστε τέλειοι και ολοκληρωμένοι στις αρετές και να έχουμε φρόνημα ταπεινωμένο και καρδιά με συντριβή, λέγοντας συνεχώς την ευχή του θείου και μεγάλου Αρσενίου προς τον Κύριο: «Θεέ μου, μη με εγκαταλείπεις· κανένα καλό δεν έκανα ενώπιόν Σου, αλλά δος μου για την ευσπλαχνία Σου να βάλω αρχή». Γιατί ολόκληρη η σωτηρία μας εξαρτάται από τους οικτιρμούς και τη φιλανθρωπία του Θεού. Σ' Αυτόν ανήκει η δόξα και η δύναμη και η προσκύνηση, στον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες. Αμήν.

Πηγή: Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών, μεταφρ. Αντώνιος Γαλίτης, εκδ. Το περιβόλι της Παναγίας, 1986, β' τόμος, σελ. 12-33)- filokaliakainipsis.blogspot.gr